



Alex Kurtagić na konferenci NPI

Autor: Alex Kurtagić

Následující řeč přednesl Alex Kurtagić na konferenci pořádané americkým think-tankem National Policy Institute ve Washingtonu, D.C. 10. září 2011.

Před dvěma lety jsem si položil otázku: „Jak daleko to bude muset zajít?“

Jak moc se bude muset ještě situace zhoršit, aby lidé dali přednost námaze spojené se snahou o její změnu před pokračováním téhož?

Položil jsem si ji, protože dlouhá léta slyšíme o kolapsu, který vyvolá masové povstání, které jako mávnutím kouzelného proutku vyřeší všechny naše problémy: rovnostářští teologové ve vzdělávacím procesu budou odstraněni, zrádní politici dostanou jednosměrnou letenku do Afriky a paláce bankéřských dynastií srovná se zemí střední třída znechucená bankovními poplatky či vysokými úroky na svých kreditních kartách.

Podle této teorie snášejí běloši v západních zemích své nahrazování barevnými, protože žijí příliš pohodlné životy, protože se cítí blahobytně a ohrozit svůj životní standard vystoupením proti multikulturalismu, rasovým kvótám nebo pomlouvačné špíně linoucí se z Hollywoodu a Madison Avenue se nejeví hodné rizika.

Pro lidi je ještě pořád snazší mlčet a snažit se před negativními účinky ochránit ekonomicky.

V roce 2009 se zdálo, že kolaps je za rohem. Ale navzdory největší ekonomické krizi za osmdesát let pokračoval život podobně jako předtím.

Víc a víc imigrace, zákonů, omezení, sledování, byrokracie, politické korektnosti, tisknutí peněz – a vyšší daně, aby to všechno bylo jak zaplatit.

Nejen to – následně se konaly volby, ze kterých vyšli vítězně stejní politici a stejné volební programy.

A tak se otázka stále vznáší ve vzduchu: „Jak daleko to bude muset zajít?“

Výzva

Lidé, kteří si dali za cíl otevřít oči spoluobčanům; kteří se snaží ukázat jim současnou realitu; kteří se označují za přísné realisty, čelí nemožně obtížnému úkolu.

Nejenže radikálně rovnostářská ideologie prosákla všemi mocenskými institucemi, ale získala si pozici kvazináboženské ortodoxie, a tak není přístupná rozumovému zkoumání.

Bez ohledu na data či argumenty rozporující tuto ideologii, bez ohledu na míru zkaženosti nalézanou u jejích ideologů a bez ohledu na libovolné negativní dopady na jednotlivce se zdá vytlačení této ideologie z mocenských pozic nemožným.

Člověk může poučit miliony občanů o škodlivých dopadech rozmanitosti a multikulturalismu, ukázat jim záplavu faktů, zdůraznit a ukázat jejich dopad na společnost a jednotlivé občany – a mnoho z nich s ním bude otevřeně či mlčky souhlasit. Jen hrstka si ale troufne veřejně promluvit proti rozmanitosti a multikulturalismu a jakékoliv takové vystoupení je velice rychle zbaveno účinku obviněními z rasismu.

Jakákoliv debata o rozmanitosti a multikulturalismu, tím spíše pak o tom, proč má smysl takovou debatu vést, rychle upadne do spletité diskuse, zda někdo a něco je rasistické či nikoliv.

V oblasti vzdělávání jsou odpůrci vládnoucí ortodoxie systematicky odstraňováni a zbavováni hlasu.

Ve volbách pak před sebou máme dvě nebo tři v podstatě totožné možnosti s velice podobnými ideologickými zásadami, všechny spojené sdílenou tradicí selhání, prostředními politiky a plné lhářů, zaprodanců a oportunistů.

A přesto – i když jsou z nich lidé znechucení a mají k dispozici skutečné alternativy, tytéž dvě nebo tři strany zasedají po každých volbách ve vládě.

Už přes 100 let lidé jako my opakují tatáž slova, přednášejí tytéž argumenty podpořené stále rostoucí horou průkazných dat – a přesto už je více než 100 let náš tábor na ústupu, jeho řady řídnu, vliv upadá a posouvá se stále dál na okraj.

V Evropě vznikla v první polovině minulého století četná obrodná hnutí.

Ta však byla politicky a vojensky poražena. Mnoho z jejich poznatků bylo odloženo pryč, zakázáno, očerněno nebo zničeno.

Nabízí se tedy otázka – s ohledem na naši situaci a fakt, že dovršením projektu progresivního rovnostářství je náš zánik – jak můžeme tento stav zvrátit? Co musíme udělat, abychom zvrátili směřování naší společnosti?

Mysticismus levice

Náš neúspěch má mnoho příčin.

Jedním z nich je ztráta legitimacy po poslední světové válce – přestože tyto myšlenky rámeč

jakéhokoliv hnutí dalece přesahovaly.

Dalším pak ztráta přístupu k institucionálním zdrojům coby následek delegitimizace – pro tyto ideje se stalo mnohem obtížnější působit významně.

Dále k tomu došlo proto, že následkem nové nabyté převahy mohli zapálení rovnostáři využít všech institucionálních zdrojů státu k novému nastavení našeho vnímání světa, jeho poznávání a dokonce i myšlení o něm.

Také se jim podařilo nově nastavit systém nabývání statusu v našich společnostech, takže jejich myšlenky byly vyzdviženy na piedestal a ideje jejich nepřátel zatracovány; jejich přátelům se dostávalo chvály a povýšení a jejich protivníkům degradace a ostrakizace coby nepřátelům civilizované společnosti.

A díky této kontrole nad institucemi a systémem získávání statusu byli sto zakódovat své hodnoty a ideály, z nichž se stal systém symbolů.

A protože symboly působí na emoce, protože působí na pre-rationální úrovni, na úrovni emocí a instinktů, stalo se z levicových hodnot a ideálů něco, co člověk cítí, ne něco, co by si myslel nebo o tom přemýšlel.

Když někoho požádáte, aby vysvětlil, jakým způsobem jsou si lidé rovni, uslyšíte – když bude tázaný schopen alespoň toho – pouze mantry, floskule, informace z doslechu, argumentaci kruhem, ale žádné skutečné vysvětlení.

„Všichni jsme lidé a naše krev je červená. Mezi jednotlivci jsou větší genetické odlišnosti než mezi rasami.“

O takových věcech člověk nepřemýšlí ani nad nimi nebádá – někde je zaslechne, líbí se mu, jak zní, má z toho dobrý pocit, měla by to být pravda, a koneckonců každému je příjemné být ve společnosti přijímán a pokládán za dobrého člověka.

A když mu řeknete, že se mýlí, že lidé si nejsou rovni a on se proti tomu ohradí, není to kvůli tomu, že by věc zkoumal – na fakta se ve skutečnosti vůbec dívat nechce, pokud to není pohodlné – ale protože se mu to jeví jako morálně špatné nebo se bojí společenských následků, nesouhlasu, hanby.

Tak levice vytvořila ze svých hodnot mystérium, tímto způsobem se staly systémy levice odolnými proti nástrojům rozumu a jejich stoupenci se tak fakticky stali vládci našeho vesmíru.

Oni nastavují hranice přípustného, vytvářejí jeho pravidla, podobu a definují jeho kosmologické konstanty.

Poselstvím je jeho nositel

Proto ti z nás, kteří svou strategii pro dosažení změny založili na vzdělávání našich spoluobčanů, předkládání fakt a argumentů, z větší části jen utvrzují postoje těch, kteří s námi už souhlasí.

V případech skutečné konverze šlo zhusta pravděpodobně o nějaké vnější faktory. Fakta a argumenty k jednotlivci nepronikají – proces funguje přesně obráceně. Lidé totiž jen velice zřídka bývají přesvědčeni fakty a argumenty – častěji na ně zapůsobí jejich zdroj. Jinými slovy: poselstvím je jeho nositel; a jeho nositel je poselstvím.

Proto se říká, že větší část každé společnosti následuje kohokoliv nahoře. I když se k nim staví nepřátelsky. Ctí své pány nikoli na základě rozumové úvahy, ale kvůli jejich moci a pozici; protože vládnou tomuto vesmíru, protože ovládají přístup ke statusu a zdrojům; protože jsou nebezpeční nebo protože ztělesňují svůdnou, inspirující myšlenku.

A nejspíš se svým pánům nepostaví, protože kdesi hluboko chtějí být jako oni, chtějí k nim náležet, mít to co oni nebo se stát součástí té myšlenky a vítězného týmu.

Postaví se jim – nebo odvrhnou myšlenku – jedině a teprve tehdy, když se vládci přestanou jevit jako rozhodní vůdci, jakmile je přestane obklopovat mystická aura, začnou působit slabošsky, uboze a příliš lidsky, když se začne zdát, že by je šlo velice snadno nahradit – když se objeví něco svůdnějšího.

Stále jsme však nezodpověděli, jak toto nepřátelské hnutí proletářského antitradicionalismu dosáhlo nadvlády nad naší civilizací.

Jak se tomuto nepřátelskému hnutí povedlo vůbec získat přívržence – nejen mezi chátrou, která ze své nenávisti k aristokracii mohla vytěžit nejvíce – ale také mezi nejschopnějšími a nejnadanějšími, lidmi, kteří mohli ztratit nejvíce?

Láska k abstraktním principům

Mluvíme o tom, že kontroly nad naší společností se chopily organizované menšiny.

Skutečností ale zůstává, že jejich myšlenky radikálního rovnostářství, modernity, pokroku, globalismu – jakkoliv zvrácené se dnes některým z nás mohou jevit – jsou do jisté míry v souladu s duchem západní kultury.

Západní kultura je individualistická, a tak západní člověk nebývá zpravidla příliš etnocentrický. Projevuje méně rasového a kmenového smýšlení než ostatní kmeny světa.

Podobně jedinečný je i morální univerzalizmus západní kultury a západní člověk se snadno a rád nechává okouzlit abstraktními všeobecnými principy – svobodou, rovností, bratrstvím, demokracií atd.

Láska k abstraktním principům se blízce pojí s vysoce vyvinutým morálním cítěním a podobně

vysoce vyvinutým komplexem viny.

Jako všichni lidé sice západní člověk je kmenový a pociťuje rasové instinkty, ale často je potlačuje ve prospěch zásad nebo osobní užitečnosti – ať už jsou v daném místě a čase jakékoliv.

Aby u západního člověka vyplavaly zpět na povrch rasové instinkty, musí být míra existenčního ohrožení podstatně vyšší.

A tak lidé, které označujeme jako bělošské etnomasochisty, nevnímají své jednání jako rasové nebo snad v zájmu vlastní skupiny – chápou je jako morální, ušlechtilé.

Rozum není motivací

Lidi v zásadě nemotivuje rozumový vlastní zájem, ale touha zapadnout a potřeba statusu a sebeúcty. Chceme náležet ke společenství, s jehož příslušníky se ztotožňujeme a kde ze sebe máme dobrý pocit.

Pohánějí nás také vrozené emocionální sklony. A my lidé také rádi sníme a fantazírujeme – a tyto naše sny a fantazie nás následně motivují. Mohou na sebe vzít podobu náboženství, mytologie, umění, literatury nebo kosmologie. Sníme a fantazírujeme o tom, co by mohlo být, co by mělo být a jací bychom chtěli být.

Takto si ve svých životech utváříme smysl. Na Západě se toto snění často točí kolem abstraktních principů.

Fakta k přesvědčení nestačí

Zároveň ale máme příliš mnoho informací. Příliš mnoho perspektiv, příliš mnoho verzí téhož příběhu. Většina lidí nemá čas ani sílu na to samostatně bádát, pokusit se odhalit pravdu, odlišit skutečnost od fikce, poznání od propagandy.

Následkem toho si většina vybírá data lichotící jejich marnivosti, díky nimž ze sebe mohou mít dobrý pocit a díky nimž se mohou cítit součástí svého zvoleného společenství.

Proto odmítají data, která působí nevhodně nebo ostudně nebo která přicházejí ze zdroje, s kterým se nemohou osobně ztotožnit.

Jestliže se tedy máme pokusit o nejobtížnější možný projekt každé společnosti, totiž od základů změnit vládnoucí ideologii a svrhnout panující řád, musíme začít přijetím lidí takových, jací jsou – a ne jaké bychom je chtěli mít.

V našem případě musíme přijmout, že jednotlivci zpravidla nejsou otevření možnosti přesvědčování – pokud už předem nehledají příležitost nechat se přesvědčit.

Většina ale touží po utvrzení svých postojů a o narušení svého světa nestojí.

A říkat „Ale oni se musí probudit a přičichnout k pachu rozkládající se mrtvoly“ nám k ničemu není.

Lidé budou raději snít dál, než by se probudili – sny jsou koneckonců pěkné a příjemné, zatímco realita ošklivá a nepříjemná.

Chceme-li vyvolat změnu věrnosti od jednoho modelu ke druhému, musíme uvažovat v termínech svádění a inspirace.

Jak už jsem poznamenal, lidé se mnohem snáz nechají inspirovat nebo svést než přesvědčit rozumem a fakty.

Proto když se vám společnost Lindt snaží prodat čokoládu, neříká vám, jak s její pomocí naplníte své denní nutriční nároky; ne, řeknou vám, že se díky ní budete cítit dobře.

Nejde o to proč a jak.

O chemii se moc lidí nezajímá.

Většina jich vůbec nestojí o demytizaci zážitku tvrdými vědeckými fakty.

Tím nechci říct, že by rozum, realita či fakta nebyly důležité – jsou.

Nejde však o metody proměny smýšlení člověka, ale potvrzení toho, k čemu už dospěl předtím – a kam pravděpodobně směřoval už od svého narození.

Pozitivní motivace

Jak tedy naše lidi přesvědčit, aby se přihlásili k nekonvenční straně – se všemi riziky, která to obnáší?

Před chvílí jsem řekl, že na lidi mocně působí síla a moc.

Přijímají myšlenku, protože je přitahuje její hlasatel.

Chtějí být jako on. Nebo s jemu podobnými lidmi.

Také jsem řekl, že cítí potřebu někam patřit a mít ze sebe dobrý pocit.

Dosud se nám nedaří šířit naše poselství s větším úspěchem, protože nic z toho nenabízíme.

Namísto toho přinášíme nekonečnou litanii stížností o nemocech světa, jeho úpadku a oslabování našeho vlivu ve vlastní společnosti.

Kdokoliv se podívá do našich řad, uvidí všeobjímající negativitu, pesimismus, strach, paranoiu, zoufalství a nářky.

Působí to jako jeden nekonečný sebelítostný nářek.

Zoufalství dospělo tak daleko, že na krajní pravici nezdědka slýcháváme mantru „čím hůř, tím líp.“

Ne proto, že by tito lidé snad měli skutečná řešení, ale protože doufají, že zhroucení všechno vyřeší.

Tak ale nemyslí vůdci, mocní či lidé formující události.

Tak myslí lidé ve vleku událostí – ztroskotanci.

Defétismus je předzvěstí porážky.

Abychom uspěli, musí z nás sálat obraz úspěchu – a to znamená zbavit se negativity.

Nemluvit o tom, co jsme ztratili, ale o tom, co získáme; jakou společnost chceme vytvořit; co se stane teď, ne co se stalo dřív.

Vítěz se sice poučí z minulosti, ale vždy se dívá dopředu.

Stojí obrácen ke slunci – a my jsme solární lid, který na tento svět světlo přinesl. Nesmíme zapomínat, kým jsme.

Nesmíme se stát otroky temnoty.

Image vítěze je nezbytnou součástí vítězného receptu.

Alternativní společnost

Vítězný recept znamená chovat se tak, jako bychom vítězství už dosáhli.

To znamená chovat se jako alternativní společnost, poskytovat přístup do paralelního vesmíru, fyzického i metafyzického. Přístup do odlišné kosmologie, odlišného systému symbolů a k odlišnému chápání života.

Nový nacionalismus vypadá jako establishment budoucnosti – ne jako parta ustrašených cyniků čekajících na zhroucení, ale jako lidé, kteří budují něco nového a důležitého, co činí kolaps žádoucím, protože otevírá dveře tomu, co přijde potom: novému zlatému věku.

Než bychom působili jako konzervativci ze všech sil marně zadržující příliv, musíme se sami tím přílivem stát – přílivem, který odplavuje starou a zpráchnivělou levici, odplavuje ji ze sídel

moci na smetiště dějin – nadobro.

Radikální a tradiční

Když se někteří z nás označují za radikální a tradiční, nejde o protimluv.

Jsme radikály, protože usilujeme o zásadní změnu – nevoláme po reformách; chceme něco zcela nového.

Zároveň jsme ale tradicionalisté, protože chápeme zakotvení našeho projektu v Tradici – i když je sám o sobě futuristický.

Z tohoto důvodu nejsme konzervativci: konzervatismus je negací nového; Tradice představuje neustálé utvrzování starého, archaického, a proto se stále znovu obrozuje.

Co je dosažitelné?

Když přijde řeč na proměnu kultury nebo její přetvoření tak, aby umožnila prosazení naší politiky, mnozí se zaleknou nesmírného rozsahu úkolu.

Zdá se to být úkol určený spíš bohům, pustá fantazie.

Tak tomu ale není.

Nemusíme být ani příliš staří, abychom si vybavili přeměnu naší kultury radikální levicí.

Bylo to úspěšně provedeno – a to nijak dávno.

Jak se mění kultura?

Celý proces začíná zcela prostě: perem a listem papíru, štětcem a plátnem, člověkem a jeho hudebním nástrojem.

Spočívá v ruce tvořivé menšiny, která tvoří, protože taková už je její přirozenost; protože k tomu cítí puzení a protože není spokojena se světem kolem sebe a sní o něčem jiném, o něčem novém.

Umělec, malíř či filozof dělají to, co jim velí jejich přirozenost.

Postupně objem jejich díla narůstá a setkávají se s dalšími sobě podobnými. Dochází k setkáním a vzniku klubů a spolků, kde se podobně smýšlející sdružují. Časem se z nich stane proud, hnutí – a potom i kontra-kultura, výzva a soupeř stávajícího establishmentu.

Tehdy dostává boj politickou dimenzi, vstupuje na politické kolbiště a stává se střetem dvou protichůdných sil, dvou soupeřících kosmologií, dvou pojetí vesmíru. Jedna představuje

minulost, druhá budoucnost.

Jen jedna z nich se stává vládcem vesmíru.

Politika je až poslední fází

Všimněte si, že politika je až poslední fází.

Proto zůstávají politické strany jako britská BNP, francouzská Front National a NPD v Německu navzdory očividným selháním levice na okrajích.

Politika je totiž až poslední etapou, která odráží kulturu. Je uměním možného.

Naše politika tedy nebude možná, dokud neovládáme kulturu. Jelikož ji neovládáme, nacházíme se v pre-politickém období.

Levici pomalu vstupuje do post-politického období, protože jejich myšlenky požívaly dlouhý čas nadvlády a dnes už se stalo jejich selhání viditelným na všech úrovních. Běží na autopilota.

Proto roste jejich znepokojení a zoufalství – protože cítí svou slabost, vnímají znuďenost a nespokojenost přímo pod povrchem, revoluční potenciál.

Levice selhala esteticky, kriminologicky, kulturně, demograficky, ekonomicky, politicky i společensky – na každé frontě.

A tak se také na všech frontách stala zranitelnou.

Válka na všech frontách

Proto musí být náš projekt válkou na všech frontách a proto musíme zaútočit z mnoha stran.

Máme místo pro lidi každého zaměření, muže i ženy, mladé i staré, s různým nadáním a dovednostmi, což znamená, že nějakým způsobem může válku vést úplně každý.

Někteří jako spisovatelé, jiní jako umělci, další jako podnikatelé, protestující nebo mecenáši.

Abychom ale přilákali skutečně talentované, musíme jim nabídnout příležitosti – což znamená ekonomické a profesionální příležitosti.

V našem ekonomickém věku totiž intelektuální a duchovní svoboda znamená ekonomickou nezávislost na systému a vlastní alternativní zdroje nabývání statusu.

Abychom byli atraktivní, musíme pamatovat na image – obraz je výmluvnější než tisíc slov.

Jestli chceme našim lidem otevřít oči, musíme jim pomoci s vykreslením obrazu.

Musíme jim ukázat, co máme na mysli – a nemáme na to ani celou vteřinu. Většina lidí se o věcech rozhoduje za méně než vteřinu. Nepřečtou si čtyřsetstránkovou knížku; dokonce si nepřečtou ani článek – jestliže už se k tomu předem nerozhodli.

Jejich pozornost zaujímá to, co je oslovuje na instinktivní, emocionální a živočišné úrovni. Tak působí hudba, krajina nebo film. Člověk je symbolické stvoření, které pracuje se symboly, strukturovanými zvuky a obrazy. Proto je přirozená autorita okamžitě patrná – ze vzhledu člověka, z toho jak zní nebo jak se chová. Nezřídka se sám stává symbolem autority.

Aby se znovu stal vládcem našeho vesmíru, aby povstal po pádu těch starých jako nový pán, musí nový nacionalismus působit, jako že si žezlo zasluhuje.

Musí symbolizovat nový začátek. A musí jej symbolizovat už dnes a vždy – ne čekat na kolaps a nový začátek.

Nevíme, kdy kolaps přijde, jak bude vypadat a zda ho vůbec zaznamenejeme.

Pokud a až k němu ale dojde, bude znamenat čistý štít pro každého, pro všechny soupeřící skupiny a o svůj kus koláče bude po zániku liberálního řádu usilovat i mnoho dalších.

Islám prahne po vládě nad Evropou a Západem – i islamisté tedy doufají v kolaps.

Nemůžeme se spoléhat, že zhroucení vyřeší naše problémy – vlastně bychom se jím vůbec neměli zabývat.

Měli bychom se soustředit na to, jaký svět chceme vidět po zhroucení, jak má vypadat svět zítřka – a začít ho vytvářet už dnes.

Protože pokud a až kolaps přijde, a my nebudeme připravení, nastoupení s přesvědčením, že svět patří nám, udělá to někdo jiný – a ten někdo se stane vládcem našeho vesmíru.

Soustředění se na svět zítřka nám dává i další výhodu, kterou v minulosti měla i utopická levice: výhodu prožívaného životního účelu, vyššího smyslu.

Není to práce od osmi do čtyř, kdy člověk žije pro další víkend, další výplatu, postrkován postupným rozkladem kalijugy. Je to vláda nad našimi životy, nad naším osudem, naší minulostí, současností i budoucností.

Naše oddanost Tradici nám poskytuje i výhodu, která zůstává anti-tradiční levici odepřena: pocit sounáležitosti, účast na společenství lidí, s kterými se cítíme doma; domov a rodina, k nimž se vždy můžeme vrátit; minulost a budoucnost; život prostoupený smyslem, protože jsme součástí něčeho, co nás přesahuje, co je nadčasové a transcendentní.

S levicí zůstává člověk navždy bezdomovcem, cizincem, bezvýznamným atomem v moři PVC, neonů, polyesteru a posíleného betonu.

Konečně nám hraje do karet i znechucení lidí.

Lidé v čele vzdělávání, médií, politiky za sebou mají tak nesmírně bídné výsledky, dopustili se tolika špinavostí, lhali a kradli tak bezostyšně, že daňoví poplatníci budou ochotně naslouchat čemukoliv novému, co budou vnímat jako životaschopné.

Zatím stále volí stejné politiky, protože na ně alternativy nedělají velký dojem. Volí nejméně špatnou možnost.

Není tedy pravdou, že bychom neměli s čím pracovat.

Poznámky závěrem

Rád bych tuto řeč uzavřel zdůrazněním klíčových myšlenek, které si doufám z této konference odnesete s sebou.

Chcete-li se přičinit o zásadní změnu a aktivně se na celém procesu podílet, prosím vás, abyste si osvojili několik základních zásad:

Zaprvé – myslete iracionálně. Lidé sice mají schopnost užívat rozumu, ale užívají jej iracionálními způsoby.

Často jednájí na základě iracionálních pohnutky, které si racionalizují až ex post – ty však přesto zůstávají iracionálními.

Abychom oslovili naše lidi, musíme chápat jejich motivy a nenechat se odradit, když se liší od těch našich.

Musíme předpokládat jejich potřeby, abychom je mohli uspokojit, vytušit jejich obavy, abychom je mohli rozptýlit a odhadnout jejich touhy, abychom je mohli naplnit – především jsou-li iracionální.

Zadruhé – udělejte dojem, abyste předali informaci, nesnažte se udělat dojem informací samotnou.

Posluchač často nevěnuje pozornost polovině řečeného, vzpomíná si na jednu dvě fráze nebo koncepty. A ani to ne příliš nadlouho.

U zdatného řečníka však na posluchače skoro vždy zapůsobí podání, energie a jeho emoce – proto mu naslouchá.

Často se zabýváme více řečníkem než tím, co řekl.

Proto se snažte soustředit na dojem a efekt.

V marketingových a informačních kampaních nejde o to informovat. Mají vzbudit reakci, navodit a udržet duševní rozpoložení, připravit mysl na přijetí myšlenky – u lidí přesycených informacemi, kteří se nechtějí nechat otravovat a plně se věnovat vlastním životům.

Proto se marketingové a informační kampaně tolik snaží stát ikonickými.

Proto se všechno redukuje do rozsahu věty, sloganu, obrazu nebo nakažlivé znělky.

Na faktech sice záleží, ale v této fázi jsou na druhé koleji, protože dokud není osloven duch, zůstává mysl uzavřena.

Zatřetí – myslete v obrazech. Pomáhejte lidem v duchu vidět to, co nabízíte. Obraz předčí tisíc slov a snáz se pamatuje. Také se mu mnohem obtížněji odporuje, protože působí na emocionální a duchovní úrovni.

Začtvrté – buďte pozitivní. Nikdo se nechce stýkat s člověkem, který si neustále stěžuje, prýští z něj negativita a předkládá černé scénáře. Lidé reagují na optimismus, protože se chtějí cítit dobře.

A naši lidé na Západě prahnou po obrodě. Buďte proto pozitivní a soustředte se na budoucnost.

Jde o to, odkud a kam kráčíme, ne kde se zrovna nacházíme.

Zapáté – užívejte si boj. Když pro vás bude požitkem, budete tvořivější, budete mít víc energie a lidé se o vás budou víc zajímat.

Když totiž to, co děláte, děláte s chutí a dobře, získáte sebevědomí. A to má rád každý.

Proto myslete iracionálně, snažte se udělat dojem, abyste předali informaci, myslete v obrazech, buďte pozitivní a užívejte si boj.

Velice vám děkuji za pozornost.